

Élménybeszámoló

Az Erasmus+ program keretein belül szervezett külföldi szakmai gyakorlat során idén először volt lehetőségünk Horvátországba pályázni. Májusban kiderült, ki az a négy szerencsés diák, aki ebben a nem túl távoli, ugyanakkor a magyartól jelentősen különböző mentalitású, földrajzú és kultúrájú országban töltheti el nyári gyakorlatát. Alig hittem el, mikor megtudtam, én is köztük vagyok.

Az egy hónapos kalandunk július elsején, hétfőn vette kezdetét. Az utazás napjáig kettős érzelmek kavargtak bennem, az egyik énemet a felhőtlen boldogság, kalandvágy jellemezte, ugyanakkor félttem az idegentől, az új dolgoktól. De szerencsére a kettősség azonnal elmúlt, amikor a határt átléptük, rájöttem, hogy az elkövetkezendő négy hét mérföldkő, egy lépés lesz a felnőtté válás felé, és felejthetetlen időszaknak nézünk elébe...

Rengeteget tudnék mesélni a kint szerzett élményeimről... de hol is kezdjem?

Talán elsősorban ott, milyen is volt a kis csapatunk, a „dream team”. Mi csak négyen voltunk, két fiú, két lány, én voltam a legidősebb köztünk. Ez is az egyik félelmem volt, hogy vajon milyenek lesznek a többiek, jól ki fogunk majd jönni? Kétség sem fér ahhoz, hogy már az első foglalkozásokon megtaláltuk a közös hangot egymással és talán már akkor elkezdett kialakulni köztünk a barátságunk nevezett valami. Szerintem ez pont emiatt volt ilyen izgalmas, hogy jóformán semmit nem tudtunk a másiktól, hogy nem egy megszokott baráti kör voltunk... Aztán egyre többet beszélgettünk, együtt izgultunk, megbeszéltük, ki mit hoz, és azt is, hogy a fél házat összepakoltuk már, míg végül útnak indultunk. Nagyon szerencsésnek mondhatom magam, hiszen nem csak hogy elnyertem a lehetőséget, hanem nagyszerű embereket ismerhettem meg a társaim, a munkatársaim: Zoli és Tündi, a főnökeim: Gabi és Sanyi személyében, és azt hiszem külön említést érdemelnek a kísérő tanárnőink is, akik szabadidejükben is azon fáradoztak, hogy még felejthetlenebbé tegyék az utazást. Rengeteget nevtünk, néha már csak azon, ha egymásra néztünk, és ami a legfontosabb: mindenben számíthattunk a másokra.

Gyakorlatunk a „Solinebay Apartments”-ben zajlott, ahol a turizmus több területén is kipróbálhattuk magunkat. A munka minden perce élvezet volt számomra, legyen szó akár a housekeepingről, akár a vendégfogadásról. Sok mindent tanultam, más szemmel nézem magamat is, hiszen eddig nagyon bizalmatlan voltam magammal szemben. De ahhoz, hogy ez így legyen, nagyban hozzájárult a főnökeink és az ott dolgozó kollégák mentalitása is, pozitív gondolkodásuk elindított engem is azon az úton, hogy ne féljek az ismeretlentől. Tapasztalatot szereztünk mind a háttér- mind pedig az előmunkálatokban, vagyis a back és a front

tevékenységekben, amelyek a szálloda zökkenőmentes működéséhez járulnak hozzá. Megtanultunk becsekkolni, értékesíteni, hajójegyet írni, útbaigazítani a vendéget úgy, hogy még mi sem tudtuk, hova is kell mennie pontosan. Bemutattuk a programokat, amelyekre rengeteg vendég érkezett, és jó érzés volt hallgatni az élményeiket, felemelő volt az irántunk mutatott bizalmuk. Megtanultuk, mi az a gyorsváltás; segítettünk a grillvacsorák előkészítésében és lebonyolításában. Küzdöttünk meg százlábúkkal, szöcskékkal a zuhanykabinban; tanultunk egy kicsit horvátul; megkóstoltuk mi is a cápahúst. A délutáni „sziesztázást” itthon is bevezetném, nagyon jó dolog!

Szabadnapjainkat általában a sziget felfedezésével, a helyi nevezetességek megismerésével töltöttük. Malinska, Dobrinj, Vrbnik és még sorolhatnám... Az én személyes kedvencem Vrbnik város volt, ahol végigsétáltunk a világ legszűkebb, alig 43 centiméteres utcájában, és a városka mediterrán hangulata, az épületek és a kilátás a tengerre azonnal magával ragadott bennünket. A dobrinji surlice, az igazi horvát specialitás mindenki kedvence lett, olyannyira, hogy a búcsúest is az itteni legjobb étteremben volt. Akárhová mentünk, a horvát mentalitás, vendégszeretet, a kultúra egy teljesen új világot mutatott meg, amely a látvány mellett abban is megerősített, hogy egyszer vissza kell térnem ide, legyen szó néhány napról, de akár egy életről is.

Elvárásaim között szerepelt, mind a társas kapcsolataim bővítése, mind a szakmai, mind pedig a nyelvi fejlődés. Szinte minden elvárásom a maximumon túli szintet éri el. Barátokat kaptam, ismerősöket szereztem az ország több pontjáról, akikkel még bízunk a viszontlátásban. Ha a németet annyit nem is tudtam használni, de úgy érzem, angoltól is ragadt rám valamennyi. A kiutazás előtt feltett kérdéseimre sok olyan válasz is érkezett, amelyet még én magam sem gondoltam volna, például, hogy nem s vagyok olyan ügyetlen a turizmus terén, mint ahogy azt hittem. Rájöttem, hogy hogy milyen csodálatos dolgok, emberek és helyek várnak még felfedezésre.

Végtelenül hálás vagyok, hogy részt vehettem, hogy kint lehettem. Ha lehetne, bármikor újrakezdeném...

Salgótarján, 2019. augusztus 15.

Horváth Fanni